

μιά μολύβια που περιμένει στο διάδρομο μ' ένα λογαριασμό εκάτων εξήντα φράγκων, στελ' της τα.

Ο κ. Βαμένος (δεδιά, ενώ ετοιμάζει το ποσό).—Μά σου 'δωσα διακόσια φράγκα το πρωί !

Λολόττα (ενώ πουδράζεται στον καθρέφτη, χωρίς όμως να σκοτίζεται να πουδράρη λίγο και την αλήθεια, όπως το πρόσωπό της).—Καλά, και έπειτα ; Θέλεις μιά όμορφη γυναικούλα σαν τή Λολόττα να μίνε μαζί σου γιά τώ όνότε ; .. Μάς ύποχρέωσες !

Ο κ. Βαμένος—Εύχαριστώ ! (Φωνάζει την καμαριέρα και τής δίνει τά χρήματα.) Νά ! πλήρωσε τή μολύβια τής κυρίας κ' ετοιμάσε τώ τραπέζι. (Η καμαριέρα έξερχεται.) Λοιπόν, γατίσσε μου, να μή μου μιλάς τόσο σκληρά. Νομίζω πως αρκετές θυσιές κάω γιά σένα !

Λολόττα.—Καλά ! και εγώ ; Πώς !... Τώ φρίσσελις λίγο, να ζώ μαζί σου, μόνο !

Ο κ. Βαμένος (μελαγχολικά).—Πώς ; δέν σ' άρθεσι λοιπόν πού ζής σάν τίμα γυναικά ; Άί ; Λίγο τάχεις, πού δλοι σέ ύπολήπτουν και σέ σέβονται ;

Λολόττα.—Μέ σέβονται ! Όραία διασκέδασες !

Ο κ. Βαμένος (στά νευρά του).—'Α ! μά επί τέλους, με κάνεις και γάφο τήν ύπομνή μου

Λολόττα (τόν προκαλεί) —'Ε, και ύστερα ; Δέν είμαστε με στεφάνι. 'Ας χωρίσουμε !

Ο κ. Βαμένος (ζωηρά).—Νά, και θα ίδης τότε αν δλοι οι άνδρες είνε τόσο καλοί, τόσο συμβιβαστικοί σαν και μένα, αν δ'λος θα σ' άφήν νά βγαίνης έξω όποτε θέλεις, να επιστρέφης όποτε θέλεις, αν θα σου κάνη όλα σου τά καμρίτσια... αν...

(Αυτή τή στιγμή ή καμαριέρα έρχεται ν' αναγγείλη ότι τώ τραπέζι είνε έτοιμο, και ό κ. Βαμένος διακόπτει άπότομα τή φράση του. Μένει άναυδος, και παίρνη σιωπηλά στήν τραπέζια μαζί με τή Λολόττα, πού τά σουφρωμένα φρύδια της προμηνύουν θυέλλαν.—'Ο κ. Βαμένος, μετανοημένος γιά τήν τόλημ του, φοβείται τή διακοπή τών σχέσεων, και άρχίζει τάς ταπεινάς περιποιήσεις, 'Αλλ' αυτή τόν άποωθεί με θυμό σιωπηλό.)

Ο κ. Βαμένος (ικτενευτικός).—'Ελα, συγχώρητέ με... Κάθισε, ά γάπη μου, να φάς... Ξέρεις πως πήραμε νέα μαγειρίσση ;

Λολόττα (αδιάλλακτη)—Σκοτίσθηκα !

Ο κ. Βαμένος (έπιμένει).—Δοκίμασε τουλάχιστον πιστεύω πως ή μαγειρίκη της θα σου άρέση. 'Εγώ, τή βρίσκω έξαιρετη. Δ λίττα, (σηκώνει τούς ώμους).—'Εξαιρετη ; Θά ίδω. (Δοκίμας τώ φαγητό και εϋθύς σκουντά τώ πιάτο με άηδ'α.) Δέν τώ άμφεβάλλω είνε σιασιά !

Ο κ. Βαμένος, (κατάπληκτος). — Μά σέ βεβαιώ ότι εγώ τώ βρίσκω...

Λολόττα—Δέν βαστώ πειά !... (Εύχαριστημένη πού βρίσκει μιά άφορμή να δυσχεραστήση τόν κ. Βαμένο.) Νά τή διώξης, παρακαλώ, τή νέα σου μαγειρίσση, άκούσι ;

Ο κ. Βαμένο; (μάλλον εύχαριστημένος, πού βλέπει ότι ή θυέλλα ξεσπασε στό κεφάλι ενός τρίτου).—Θεέ μου μη παραφέρεσαι ! Νά κλείση τήν εβδομάδα της καί...

Λολόττα (στά νευρά της).—Τήν εβδομάδα της ; Ούτε στιγμή ! Δέν έχω διάθεσι να με φαρμακώση ! Θέλω να φύγη άπόψε.,.. Θά τής κανονίσης τώ λογαριασμό της τώρα, μπροστά μου ! (Στήν καμαριέρα). Πέ της να έρθη.

Ο κ. Βαμένος, σκύβοντας τώ κεφάλι).—Καλά, όπε σ' θέλεις. Αυτό με πιχαίνει λίγο φαίνεταν τόσο καλή. Τέλος πάντων !

Η μαγειρίσση (εισέρχεται).—'Ο Κύριος με ζήτησε ; (Στόν ήχο τής φωνής της, ή Λολόττα στρέφει ζωηρά τώ κεφάλι. —Μόλις βλέπει τή μαγειρίσση, γίνεται χλωμή σάν τώ κερί, και με δυσκολία καταπίνγει ένα ξεφωνητό. 'Η γερόντισσα πάλι, πού σήκωσε τώρα τά μάτια της, άπόμεινε σάν άπολιθωμένη, με τώ μάτι κερρωμένο στό χλωμό πρόσωπο τής Λολόττας.)

Ο κ. Βαμένο (πού, στενοχωρημένος μ' αυτό πού έχει να ειπή παίζει με τώ πηρούνι του και δέν εινε τίποτε άπ' αυτή τή σύντομη σκηνή) !—'Ακου, καλή μου Μάρθα, λυπούμαι πού δέν μπορώ να σέ κρατήσω, μά ό τρόπος πού μαγειρεύεις δέν άρέσει στήν Κυρία...

Η μαγειρίσση (με τή μάτια πάντα κερρωμένα στήν άπολιθωμένη Λολόττα, τονίζει τάς λέξεις).—'Α ; ή Κυρία είνε πού με διώχνει ;

Ο κ. Βαμένο (συμβιβαστικός).

—Δέν σέ διώχνουμε... Αυτό τώ πρώτο γεύμα ήταν μιά δοκιμή. Δέν ε' πένυχε, απλούστατα. (Μέ χαμόγελο.) Θά πής ίσως πως ή Κυρία είνε λίγο παράξενη... άλλ' επί τέλους.

Η μαγειρίσση, (πού τά μάτια της, πάντα κερρωμένα στή Λολόττα, φαίνονται σα να τήν κεραυνολοΰν). —'Εγώ, καθόλου, κυριε. Δέν έχω τήν άξίωσι ν' άρέση ή μαγειρίκη μου σ' δλο τόν κόσμο.

Ο κ. Βαμένο (εύχαριστημένος πού τή βλέπει ότι παίρνει εύκολα τώ πράγμα).—'Εννοεσαι, ότι θα σου τήν πληρώσω τήν εβδομάδα σου...

Η μαγειρίσση (με άλλόκοτη συγχίση στή φωνή, μιλώντας πάντα στή Λολόττα).—Νό, ήταν

μιά νέα, μιά φορά, πού τής άρεσε πολύ ή μαγειρίκη μου, όταν γύρισε τώ βράδυ άπό τή δουλειά της, γιατί ήταν ένα τίμιο κορίτσι τής δουλειές 'Η μόνη της χαρά ήταν εκείνα τά έκτακτα πού μπορούσα να τής τοιμάω μόνο εγώ γιά τώ δείπνό της, αν και δέν ήταν πάντα πολύ σπουδαία. Δέν τά είχα όλα πρόχειρα, οπτε τά λεπτά περισσεύαν, όπως έδω, λόγου χάριν...

Ο κ. Βαμένο (άπεθυσμένος).—Σώνει πειά, καλή μου γυναικά, αυτή ή ιστορία δέν μεις ενδιαφέρει... Δέν είν' έται, άγάπη μου ; (Κυτάζει τή Λολόττα, άλλ' άπομένει κατάπληκτος πού τήν βλέπει χλωμή.)

Η μαγειρίσση (έξακολουθεί σιγανά).—Λοιπόν, ή μαγειρίκη μου τής άρεσε τότε, όπως σας είπα, τής τίμας εκείνης κόρης, πού δέν υπάσχη τάρα πειά... Τής άρεσε γιατί ήταν άπ' τά τέρια τής μητέρας της. Γιατί τόν άγαπούσε τή μητέρα της. 'Ακούτε ;...

(Η Λολόττα κρύβει τώ πρόσωπο στήν πετσέτα της και άρχίζει να κλαίη.)

Ο κ. Βαμένο (τρέχει σιμά της, παραξαιλισμένος).—Μά, τί έχεις ; Τί σ' έπιασε ; (Θέλει να τή φιλήση, μά ή Λολόττα τόν έμποδίζει τόσο άπότομα, ώστε αυτός κυριολεκτικώς τά χάνει.)

Η μαγειρίσση (σά να μιλή μόνη της).—'Επί τέλους, ή Κυρία ίσως έχει δικησ ή μαγειρίκη μου δέν είνε πολύ τής προκοπής. Μά ένας πού έχει καλή καρδιά, σμφιβάζεται και με τά μέτρια...

(Η Λολόττα κλαίει με λυγμό.)

Ο κ. Βαμένο (άπεγνωσμένος).—'Α ! μά, επί τέλους, τί σημαίνει αυτό ; Σ' τήν κάνεις και κλαίει ;

Η μαγειρίσση.—'Εγώ ; 'Ω ! πως μπορώ να τήν κάμω να κλαίη τήν Κυρία ; 'Η Κυρία δέν μπορεί να με γνωρίξη... (Η Λολόττα κλαίει περισσότερο) άφού, εγώ δέν τή γνωρίζω ! 'Υγαίνετε, Κύρια... (με προσπάθεια) και Κυρία... (Έξερχεται περισσότερο χαμπουριασμένη)

Λολόττα (στον κρότο τής πόρτας πού κλείει, σηκώνεται άπότομα χωρίς να τή νοιάξη γιά τώ ξεβαμένο άπό τώ δάκρυα πρόσωπό της, και φωνάζει σάν τρελλή)—Συχώρησε με ! Συχώρησε με !... Που είνε ; Μη τήν άφίνετε να φύγη !

Ο κ. Βαμένο (σαστισμένος).—Ποιόν ; Τή μαγειρίσση ;

Λολόττα (με κραυγή σπαραγμού, μιά κραυγή πού φανερώνει με ταμέλεια, λύπη και άπελακυσία).—Τή μαμά ! Είνε ή μαμά !

(Διασκευή)

ΚΑΛΛΙΠΙΔΗΣ

ΕΒΡΑΪΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

'Ο τρόμος του Μωϋσή

'Ο Μωλόχ πάει και βρίσκει τώ Μωϋσή, και ζητάει να τού μίληση.

- Τί τρέχει, Μωλόχ ; φαίνεσαι πολύ ταραγμένος.
- Νάι. 'Εχω να σου πώ κάτι τι σοβαρό.
- Που με άφορά ;
- Που σέ άφορά.
- Θεέ μου, τί συμβαίνει ;
- 'Ακου, λοιπόν. 'Ο ταμίας σου ό Μπλούμ...
- Τί έκανε ; Λέγε γρήγορα, γιά όνομα τού Θεού !
- Τόν είδα, χθές τώ βράδυ, να μπαινή στο τάδε ξενοδοχείο, μαζί με τή γυναίκα σου !...
- 'Α ! Θεέ μου, πως μ' έκανε να τρομάσω, Μωλόχ ! Θάρρησα πως άδειασε τώ χρηματοκιβώτιό μου και τώσκασε !...

Διάθεσις ξένων χρημάτων !

'Ενας ζητιάνος παρουσιάζεται στο σπίτι του γέρου έμπορου Μπλούμ, και ζητάει τήν έλεημοσύνη πού έχουν συνήθεια άπό πολόν καιρό να τού δινουν κάθε βδομάδα. Μά ό ύπηρετής τότε διώχνει, λέγοντάς του πως ό κύριός του έδωσε τόσα χρήματα στήν κόρη του, πού παντρεύτηκε δώ και λίγες μέρες, ώστε δέν μπορεί πιά να δίνη σέ άλλους.

— Καλά ! Καλά ! Πες μονάχα στόν κύριό σου πως μπορούσε να δώση στήν κόρη του τά δικά του χρήματα και όχι και τά δικά μου !

K. ΤΡΙΚΟΓΛΙΔΗΣ

ΤΟ "ΜΠΟΥΚΕΤΟ", ΑΝΑ ΤΗΝ ΠΕΛΟΠΟΝΝΗΣΙΟΝ

'Απέργεται εις Περιοδείαν άνά τήν Πελοπόννησον, ως αντιπρόσωπος τού 'Μπουκέτου', ό κ. Σπύρος Γιαννακόπουλος. 'Ο κ. Γιαννακόπουλος θα πιασθεή τήν Κόρινθον, τώ Ναύπλιο, τήν Τρίπολι, τās Καλάμα, τόν Πύργον, τās Πάτρας και διαφόρους άλλας πόλεις και χωμολεις τής Πελοποννήσου, προς διάδοσι του Περιδικού μας. 'Επί τή ευκαιρία ταύτη παρακαλούμεν όλους τους άναγνώστας και φίλους τού 'Μπουκέτου' να τόν ενισχύσουν εις τώ έργον του προς έγγραφήν συνδρομητών εις τώ 'Μπουκέτο' και εις τήν 'Βιβλιοθήκη' αυτώ.

'Ο κ. Γιαννακόπουλος θα μάς κρατήσει ένήμερους και τής έν γένει κοσμικής κινήσεως τών 'Επαρχιών τās όποιās θα περιέλθη.

